

fordringshaveren underretning om, at fordringen bestrides. I underretningen til fordringshaveren bør samtidig gives oplysning om, at retten til dækning bortfalder, hvis fordringshaveren ikke har anlagt sag inden fristens udløb. Indeholder underretningen ikke oplysning herom, bør fordringen ikke prækluderes.

I de tilfælde, hvor der anlægges sag om det bestridte krav, bør en eventuel kendelse om gældssanering efter Konkursrådets opfattelse ikke afvente udfaldet af retssagen. Der bør således fortsat afsættes midler til dækning af den bestridte fordring efter den gældende regel i konkurslovens § 216, stk. 4.

I overensstemmelse med Højesterets afgørelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2000, side 2216, foreslår Konkursrådet endvidere, at det i kendelsen om gældssanering skal angives, hvordan de afsatte midler skal fordeles mellem de øvrige fordringshavere, såfremt der ikke anlægges sag om fordringen, eller hvis det ved dom eller forlig fastslås, at fordringen ikke består. Det bør samtidig præciseres, at det alene er konkurslovens § 182, stk. 1, der finder anvendelse i denne situation.

4.6.2.2. Med hensyn til de *sagsomkostninger*, som pålægges skyldneren, hvis den pågældende taber en sag om en bestridt fordring, anfører Konkursrådet, at der er en vis risiko for, at en skyldner alene på grund af sagsomkostninger, som er pålagt i en sag om en bestridt fordring, på ny vil kunne befinde sig i håbløs økonomisk situation. Sådanne situationer bør undgås, da det vil kunne hindre, at gældssaneringen medfører en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Rådet finder således, at der ved udformningen af et regelsæt om behandlingen af bestridte fordringer bør tages højde for de omkostninger, som skyldneren muligt pålægges at betale som følge af, at sagen om den bestridte fordring måtte tabes.

Rådet er opmærksom på, at der er et betydeligt hensyn at tage til den fordringshaver, som måtte vinde en sag om den bestridte fordring. En løsning må derfor bero på en nærmere afvejning af hensynet til fordringshaveren og hensynet til, at skyldneren får en varig løsning på sine økonomiske problemer.

Konkursrådet har på den baggrund overvejet, om der i gældssaneringssagen bør afsættes midler til fuldstændig dækning af de sagsomkostninger, som skyldneren kan forventes at blive pålagt, hvis en retssag om en bestridt fordring tabes. Rådet finder imidlertid, at en sådan løsning ikke er hensigtsmæssig, navnlig fordi det i praksis formentlig vil føre til, at skyldnerens opsparingsbeløb i vidt omfang alene skal gå til dækning af sagsomkostninger med hensyn til en bestridt

fordring. Dette vil medføre, at de øvrige fordringshavere dækning vil blive væsentligt forringet. Rådet finder, at en sådan løsning ikke er rimelig over for de øvrige fordringshavere.

Rådet har endvidere lagt vægt på, at en fordringshaver med en sådan regel i praksis ville have mulighed for selv at bestemme, hvilken dækning sagsomkostningerne skulle have. Ved først at anlægge sag om kravet, efter at der er indledt sag om gældssanering for skyldneren, ville fordringshaveren således kunne opnå fuld dækning af de sagsomkostninger, som skyldneren eventuelt vil skulle betale i anledning af retssagen.

Konkursrådet finder på denne baggrund, at sagsomkostninger, som pålægges skyldneren, hvis den pågældende taber en sag om en bestridt fordring, i stedet bør behandles som en del af hovedfordringen i skyldnerens gældssaneringssag. Det betyder, at fordringshaveren alene modtager dividende af de tilkendte sagsomkostninger.

Konkursrådet er opmærksom på, at pålagte sagsomkostninger i civile sager anses for stiftet ved foretagelsen af de relevante processuelle skridt, og at forslaget derfor fraviger det sædvanlige udgangspunkt. Rådet har dog fundet, at en sådan fravigelse konkret er velbegrundet for at varetage de hensyn, som reglerne om gældssanering varetager, herunder at gældssaneringen medfører en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Rådet har også lagt vægt på, at fordringshaveren i forhold til gældende ret i praksis i økonomisk henseende næppe bliver stillet væsentlig anderledes, end hvis sagsomkostningerne kunne gøres gældende med deres fulde beløb, idet skyldneren i hovedreglen i hvert fald en vis tid efter gældssaneringskendelsen vil være ude af stand til at betale de pålagte sagsomkostninger fuldt ud.

Omkostninger, som tilkendes skyldneren i anledning af, at skyldneren vinder sagen, bør efter Konkursrådets opfattelse ikke indgå i gældssaneringssagen, da de må antages at modsvare en afholdt udgift. Fordringshaverne i skyldnerens gældssaneringssag bør således ikke have del i omkostningsbeløb, som tilkendes skyldneren.

Konkursrådet har endvidere overvejet, om der er behov for særlige regler om, at den fordringshaver, hvis krav bestrides, skal kunne pålægges at sende *documentation* for at have anlagt en retssag inden for fristen på tre måneder for at hindre præklusion.

Det vil efter Konkursrådets opfattelse formentlig i praksis være hovedreglen, at en gældssaneringssag først er afsluttet på det tidspunkt, hvor fristen på tre